

Het is vroeg in de ochtend op Curacao. In Huize Hay heerst kalme bedrijvigheid. Gina is al naar school, huishoudster Sulaika stiefelt zwijgend door de keuken. Buiten, bij een tempel-achtig huisje dat dienstdoet als haar atelier, is Sandra bezig een houten bank te bewerken met een hogedrukspuit. In bikini, met op de koptelefoon een luisterboek met het levensverhaal van Catharina de Grote.

Barry geeft de honden te eten. Een delicaat proces, waar een weegschaal aan te pas komt en verschillende soorten voer. Vooral Wino vergt speciale aandacht. Zij is een beetje misvormd en heeft maar een half onderkaakje. Als haar eetproces niet gemonitord wordt, vreten de anderen alles op.

‘Morning,’ zegt hij. ‘Ik wou over veertig minuten vertrekken. Nou ja, laten het er tweeënveertig zijn.’

Dat is een grapje, en ook weer niet. Hij weet dat zijn huisgenoten hem uitlachen om zijn hang naar punctualiteit, maar dat wil nog niet zeggen dat hij ook bereid is er iets aan te veranderen. Zoals Sandra al zei: ‘Militaire genen, kostscholen: je krijgt het er nooit meer uit.’

Als we even later in de pick-up zitten, kijk ik op de klok. Vierenveertig minuten. Netjes. Het hek uit, langs het huisje met de slagboom waar de bewaker van het estate hem sloom toewuift, de snelweg op. Een nieuwe dag tegemoet. Barry drumt op zijn stuur.

Hij heeft er zin in.

Even voorbij het zoutmeer waar honderden flamingo’s een beetje staan te niksen op een poot, trapt hij plotseling op de rem en stopt in de berm. ‘Beaufort!’

Uit de verdorde struiken komt een graatmagere, bruine hond tevoorschijn. Barry grist een zak met voer en een bakje van de achterbank, springt uit de auto en zit nog geen tien seconden later weer op zijn plek.

‘Oké, waar waren we?’

‘Doe je dat elke dag?’ vraag ik.

‘Als ik hem zie wel. Volgens mij geeft de eigenaar hem niks, en honden kunnen hier bijna niet jagen omdat alles bedekt is met stekelbosjes. Katten kunnen het wel, en geiten hebben als vegetariërs ook geen probleem. Nu is het ook nog eens bloedheet en is er nergens water... Kut! Water! Heeft ie ook niet. Zullen we...? Nee, dan loopt de hele dag in de soep. Vanavond dan. Er zijn er trouwens nog veel meer. Die zwerfhonden hier, dat is pijnlijk. In het begin dacht ik dat ze lekker lagen te pitten aan de kant van de weg. Maar dan waren ze meestal dood.’

‘Dus je hebt standaard een zak hondenvoer in je auto liggen?’

‘Ja. Waarom niet? Door mijn Hindi-achtergrond heb ik meegekregen dat je respect moet hebben voor alles wat leeft. Reïncarnatie he. Ik zou nooit ook zelfs maar een mier doodtrappen voor de lol. Kijk, niet dat ik altijd op mijn tenen loop en de hele grond afspeur om maar niet o jee... maar gewoon, dat doe ik niet.’

Alleen muggen, teken en vlooiën. Fuck vlooiën. Vlooiën komen er bij mij niet in. Vlooiën moeten dood. Dat is niet zo fraai van me, maar ik denk dat de Hindi-god het me wel zou vergeven als hij wist dat ik acht honden had. Maar... Waar waren we? Start me up!’